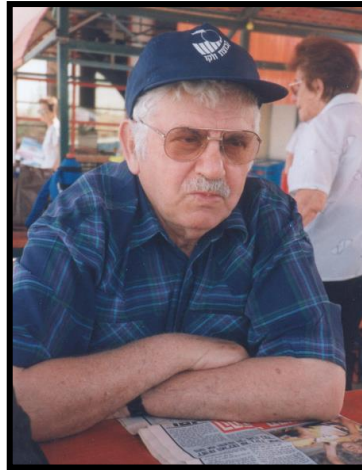

מוינה דוד ז"ל

בן דוד וגיזלה ז"ל

נולד : כ"ד כסלו ה' תר"ץ – 26/12/1929
 עלה לישראל מרומניה - 1947
 נפטר : י"ב אייר ה' תשע"ב - 04/05/2012

לפני כ-83 שנים נולד מוינה ברומניה, כששמו כשם אחד המשוררים הרומניים שהכירו הוריו. מוינה היה בן הזקונים לאחר ארבעה בנים ובת אחת. הוא נולד בעירה קטנה בחבל מולדבה השייכת לקיסרות האוסטרו-הונגרית, וכל תושבי עירתו היו יהודים. כשפרצה מלחמת העולם השנייה, נהרג אחד מאחיו ברחובות בוקרשט בידי כנופיות בריונים רומנים- נאצים, ולאחר פטירת אביו, החליטה אימו לעבור לבוקרשט עם ילדיה, שם חיו בצפיפות וקשיים רבים.

עם הכיבוש הרוסי, הצטרף מוינה לתנועת הנוער החלוצית "גורדוניה" והיה מזכיר של אחת ההכשרות. בעודו בן 15 שנים, הצליח לקשור קשרים חשובים עם קצין יהודי-רוסי שעזר להם בסבך הביורוקרטיה הסובייטית, ולאחר שהרוסים כבשו את חבל-ארץ זה, בו היתה 'ההכשרה' שלו, הצליח מוינה להעביר מספר מחזורים של נערים ונערות לחיי עבודה ולשלחם לפלשתינה. האנטישמיות הגדולה של הרומנים הביאה את מרכז התנועה בבוקרשט, כמו גם את מוינה וחניכיו, לרצון לעלות הכי מהר שאפשר לא"י. מוינה ברח ליוגוסלביה, כשהוא יושב בחוץ על גבי החיבורים שבין קרונות-הרכבת, בקור העז, ואח"כ, כשהוא צועד לצד הנהר בדרך ארוכה ומושלגת; וזאת כדי להגיע ליעד, אשר משם סבר שיוכל לעלות על אוניה שתיקח אותו לפלשתינה, למרות שבאותה תקופה, כל אונית מעפילים הבלתי לגליות שנתפסה ע"י המשחתות הבריטיות, הובלו לקפריסין.

למרות הקשיים, הצליח מוינה להגיע לחופי הארץ ב-47 ומשם לקבוץ מסדה, שמייסדיו הם ילידי רומניה וחניכי "גורדוניה" כמותו. כעבור זמן לא רב פרצה מלחמת השחרור, וחברי מסדה, כמו חברי שער-הגולן, שהיו חסרי נשק, נאלצו

לברוח מהישובים המותקפים. לאחר כמה ימים נכבשה מסדה מידי הסורים, ובין כובשיה היה גם מוינה, שמאוחר יותר התערה בחיי הקיבוץ, עבד בענף הבנות והטרקטורים, וכאשר נפתח המוסך האזורי בצמת, נלקח מוינה בעל הכישורים הטכניים לעבוד שם. בעבודתו במוסך האזורי התמיד מוינה כ-25 שנה, ואפילו זכה בפרס **עובד מצטיין** מטעם "המכון לפריון עבודה", עיתון "מעריב" והנהלת המפעלים האזוריים. הוא הפגין את כישוריו הטכניים ואחריותו הרבה לאורך שנים ונשאר כמעט חבר הקיבוץ היחיד שעבד שם. תוך כדי כך הכיר את מרים (מירליה) ניב, בת וחברת אשדות, נשא אותה לאישה ויחדיו גידלו בהצלחה רבה שלושה בנים ובת: גדעון, שמואל, דורית ויואב. מוינה הצליח להגשים ולהשלים את לימודיו בתיכונה שבאפעל, דבר שהשתוקק לו לאחר שלימודיו הופסקו ברומניה בגין המלחמה ההיא. כאשר סוף-סוף גמר את לימודיו, המליץ עליהם בכל-לב מעל גבי העלון, וביקש שהמזכירות תיתן אפשרות דומה גם לחברים נוספים כמותו, שלא זכו לסיים לימודיהם בגלל מלחמות או סיבות אחרות.

פעם סיפרה מיררהליה שהקשר של מוינה עם בני הנעורים בקיבוץ היה ממש מפתיע, וכאשר הלכו יחדיו במדרכה, היו הצעירים אומרים בלי היסוס: 'שלוס מוינה' מספרים לו ומדברים איתו ישירות, כאילו הוא חברם מימים ימימה. היה לו כשרון נדיר לדבר אל לב הילדים, גם הפרטיים וגם כל האחרים.

מוינה לא חשש לדבר באסיפות, בעיקר כאשר דברים הרגיזו אותו, עד שהרגיש שאינו יכול עוד לשנות דבר, ואז חדל להגיע, אבל נשאר קורא נאמן לדיווחים בעלון הקיבוץ, שנותר צינור הקשר והמידע עבורו. כאיש טכני, המשיך מוינה בחדווה רבה את עבודתו במחסן הכלים של המפעל שלנו "לוג", עד שגברו עליו הצרות והמחלות עקב פציעה ישנה מאחת המלחמות. שנים רבות נאבק בגבורה רבה בכל הקשיים. זו היתה שיבה מלאה מכאובים במשך שנים ארוכות, אך מצד שני מלאה באהבה ודאגה מצד כל בני משפחתו. כשמיררהליה אשתו, שטיפלה בו במסירות רבה בדירתם, לא יכלה עוד להמשיך בכך לבדה, עבר מוינה להתגורר ולהיות מטופל בבית הסיעודי שלנו "בית-אחדות", והיא המשיכה להגיע בכל בוקר, צהרים וערב, כדי להיות איתו וגם להאכיל אותו מעת לעת.

אם ישנה נחמה, היא בכך שמוינה הספיק לחתן את בניו ולראות נכדים מוכשרים ומוצלחים.

לך לדרכך מוינה היקר, ואנחנו נזכור אותך כל עוד זיכרוננו עימנו.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

**בשם חברי קבוץ אשדות יעקב איחוד
עמליה דיין בת-ארי.**